

[Socialministeren.]

betænkning herom fra et udvalg med repræsentanter fra socialministeriet, Københavns kommune og de kommunale organisationer. Jeg er derfor villig til at tage spørgsmålet op til overvejelse, men jeg vil dog gerne bemærke, at det forekommer mig tvivlsomt, om det er rigtigt at gå bort fra reglen om, at børns indtægt skal tages selvstændigt i betragtning som betingelse for bidragsudbetaling.

I § 2 stilles der forslag om, at indtægtsgrænserne for enlige forsørgere skal forhøjes til sygekassegrænsen, medens indtægtsgrænsen for gifte skal forblive uforandret, for tiden henholdsvis 6 090 kr., 5 370 kr. og 4 500 kr. i de 3 kommunegrupper. Man vil altså nu gå et skridt videre end i 1953, da man, som jeg før nævnte, slettede forskellen mellem indtægtsgrænserne for enlige og gifte.

Forslaget betyder, at en enlig forsørger med et barn i hovedstaden kan have en bruttoindtægt bortset fra børnebidraget på ca. 15 500 kr. og få fuldt bidrag, og på ca. 18 200 kr., før bidraget falder bort, medens en familie, i hvilken manden eller hustruen har et barn fra før ægteskabet, og hvori der ikke er andre børn, intet bidrag kan få med en bruttoindtægt på ca. 8 800 kr. minus børnebidraget. Man foreslår altså en indtægtsgrænse for gifte forsørgere på under halvdelen af grænsen for enlige.

Dette forekommer mig overordentlig betænkeligt. Man må passe på, at man ikke skaber altfor stor ulighed mellem, hvad der ydes til enlige og til andre forsørgere. Det vil kunne virke uheldigt og i det lange løb forrykke grundlaget for befolkningens indstilling til ægteskabet og det normale familieliv. Om der imidlertid efter de gældende regler er taget fornødent hensyn til de særlige udgifter til børnenes pasning, som er en følge af enlige forsørgeres og iøvrigt også ofte gifte forsørgeres erhvervsarbejde, kan overvejes, og det gør vi i socialministeriet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): At tale om de enlige mødres mange og store vanskeligheder, således som det vil ske her i dag, er ikke noget enestående. At få gennemført ændringer, forbedringer til gavn for de enlige mødre, er

betydeligt vanskeligere; det viser erfaringerne.

Mit parti har som bekendt ved flere lejligheder fremsat forslag på linie med det, vi har til behandling i dag om en forhøjelse af indtægtsgrænserne. Andre partier har jævnlige her i tinget givet udtryk for, at de fandt lovgivningen for de enlige mødre og enkerne meget mangelfuld. Muligvis har også en og anden blandt de kvindelige folketingsmedlemmer tænkt sig at sige noget herom under finanslovdebatten. Tænker man tilbage på valgprogrammerne og de udtalelser, der er fremsat i forbindelse med de valg, vi havde i 1953, vil man også erindre, at alle partier har mestret den kunst at få ordene enkepension, tryghed for de vanskeligt stillede mødre, social retfærdighed til at passe ind i valgprogrammerne. Referatet af tingets forhandlinger viser også, at spørgsmålet om den utilstrækkelige lovgivning for de enlige mødre og enkerne har været berørt fra tid til anden, ikke alene af de kvindelige medlemmer af det høje ting, men også af socialministre, vel især når de blev forhenværende socialministre. Jeg vil mene, at hvis der var handlet og lovgivet i lige så høj grad, som der har været talt om spørgsmålet, ville vi utvivlsomt have haft en bedre lovgivning, end vi har i dag.

Hvad er forklaringen på, at man stadig vender tilbage til de enlige mødres problemer, til drøftelser og udtalelser om, at der skal forbedringer til, at der skal tilvejebringes tryghed for denne store kategori af forsørgere, og at man stadigvæk ser og hører om det i valgpropagandaen og i valglofterne? Forklaringen er jo den, at der i offentligheden er en almindelig opfattelse af lovgivningens utilstrækkelighed. De fleste af dem, der har med den sociale administration at gøre — mødrehjælpsinstitutioner, børneværnsudvalg og andre — ved vel bedst af alle, hvor vanskelige vilkår de enlige mødre har at leve under, også af den grund, at samfundet ikke i tilstrækkelig grad har ydet dem hjælp. Læger og hospitalsfolk kan fortælle om nervøse børn og nervøse mødre, for til hospitalsophold eller lægebehandling kommer det, når det klapper sammen for dem. De fleste almindelige mennesker må derfor erkende, at i altfor mange tilfælde, hvor en moder kæmper alene for at bygge en